

STRÖVELSTORPS

GYMNASTIK- och IDROTTSFÖRENING

1923 - 1948

Med utgivandet av denna publikation, som vi hoppas skall bli en glädjekälla för våra medlemmar, supporters och många anhängare inom och utom kommunen, har vi velat celebrera minnet av vår 25-åriga verksamhet i idrottsarbetets tjänst. Vår hobby har i första hand varit fotbollen och inom denna idrottsgren är det som vi haft våra största framgångar. Vi har satt ungdomens fostran till goda sportmän främst. Om vi lyckas i våra förehavanden får framtiden utvisa. Vi har under de 25 åren haft såväl framgångar som motgångar. Framgångarna har givit oss glädjestunder medan motgångarna stålsatt oss för nya uppgifter.

I denna jubileumsskrift har många goda krafter medverkat för att göra det så värdefullt som möjligt. Vi överlämna nu ordet åt våra bidragsgivare, samtidigt som vi framföra vårt varma tack för deras visade intresse och välvilja.

Red.

DE TJUGOFEM ÅREN PASSERA REVY.

När Strövelstorps I. F. för tjugofem år sedan bildades, fanns här dock långt dess förinnan ett fotbollslag, men någon riktig fotbollsplan fanns inte, varför fotboll spelades mest i Torlarps furu på den där befintliga, av Skytteföreningen arrenderade festplatsen. Men nu skulle det bli bättre fart på fotbollsspelet, sedan en plan anskaffats på Torlarps gård. Finansieringen av det hela var ett svårt problem, arrendet för planen uppgick till 75 kronor.

På valborgsmässoafton samlades en del ungdomar till majsjungning. De medel, som denna kväll inbringades, skulle oavkortat gå till idrottsföreningen och då främst till arrendet för fotbollsplanen. Denna plan, som var bättre än de flesta var dock ganska gropig över hela sin "lekamen", lutningarna härs och tvärs var det inte så farligt med, de togo ut varandra. När denna idyll påkostats och pryts med målstänger samt slagits med slätter, tog den sig riktigt

A-laget 1945.

inbjudande ut. Men kassan var nu skral, varför medel måste anskaffas. För detta ändamål hyrdes festplatsen Torlarps furu en lördagskväll. Denna fest inbringade ett vackert netto, varför ett sätt dräkter till A-laget och en boll av billigt märke kunde anskaffas.

Till att börja med spelades endast vänskapsmatcher mot lag från grannsocknarna. Av dessa matcher minns jag särskilt flera heta bataljer mot lag från Svedberg, Nyvång och Hasslarp. — När fyra år gått, fick vi lämna fotbollsplanen, vilken skulle användas för annat ändamål. Då någon ny plan inte kunde anskaffas, fick föreningen vila ett par år från fotboll.

År 1930 anskaffades en ny plan, något mindre än den föregående och även betydligt gropigare, men i brist på annat fick den duga. Vid denna tid började seriesystemet att alltmer vinna insteg, varför S. I. F. även rycktes med. Den första serie som S. I. F:s lag deltog i var Ängelholmsortens Pokalturnering. Nu blev det en helt annat fart på det hela. Laget skötte sig bra och låg länge och kivades om tetplatsen, men genom en godtycklig serieledning framtogs föreningen fyra värdefulla poäng och härigenom hamnade föreningen på femte plats. Föreningen deltog sedan under några år i flera olika serier, men hade inga större framgångar.

Den 6 febr. 1934 sammanslogs föreningen med Strövelstorps Gymnastikförening, som bildats 1926. Föreningen fick då namnet Strövelstorps Gymnastik- & Idrottsförening, inträde söktes samtidigt i Riksidrottsförbundet. Men åren gingo, och man tröttnade snart på de privata fotbollsserierna och sökte inträde i Skåneserien Div. III. Den 10 augusti 1941 startade föreningen således i "trean", till att börja med gick det ganska bra, men sedan en del av spelarna blivit inkallade till beredskapstjänst, började motgångarna. I denna serie slutade laget våren 1942 på näst sista platsen.

I 1942—43 års serie blev det mera stadga över laget. Det blev serieledning vid sista höstmatchen, och vårens matcher blev därigenom mycket spännande. Jag minns särskilt sista matchen, som spelades i Perstorp, mot Perstorps Sportklubb. Denna match måste Strövelstorp vinna för att bli seriesegrare. Det gick också efter beräkning, en behaglig 3—1 ledning togs

A-laget 1948.

redan i första halvlek. Vad gjorde det sedan, att Perstorp vann den andra med 2—1. Strövelstorp stod dock till slut som segrare med 4—3 efter den dittills mest spännande match, laget varit med om. Kvalificeringsmatcher och uppflyttning följde så under sommarens lopp.

Seriestart blev det i Skåneserien Div. II söndagen den 1 augusti 1943. Starten blev emellertid inte vidare lyckad. De första sju matcherna förlorades, men efter hand blev man van vid det finare sällskapet, och laget gjorde då verkliga stormatcher. Av de sju sista matcherna vanns fem och föreningen fick sammanlagt 12 poäng, endast en poäng fattades för att laget skulle få stanna kvar i "tvåan".

Det blev nu till att återgå till trean, laget var nu garvat i högre serie, vilket tydligt kom till synes i den nya serien. Våren 1945 stod föreningen åter som seriesegrare med 29 poäng, hela sex poäng före närmaste lag. Nu följde åter kvalificeringsmatcherna. Denna gång mot Hyllinge G. o. IF.

Strövelstorps G. o. IF. hade i de sista seriematcherna nu haft otur att få två av sina bästa spelare skadade, varför dessa inte kunde påräknas till kvalificeringsmatcherna. Det blev också som väntat förlust i båda matcherna, varigenom föreningen fick kvarstå i trean.

Nästa serie vanns åter överlägset av föreningen som med 32 poäng och sju poäng före närmaste lag för tredje gången på fyra år stod som seriesegrare. Det blev nu kvalmatcher mot Vikens Idrottsklubb. Den första spelades i Viken, och här segrade Strövelstorp med 3—1, enligt min mening den bästa match föreningen någonsin gjort.

Returmatchen på hemmaplan emotsågs med stor spänning. Laget infriade också förväntningarna och segrade med 2—1. Att matchen rönt särskilt intresse visas bäst därigenom att publikrekordet för fotbollsmatcher vid detta tillfälle noterades till 430 personer. Nu fick laget åter hemvist i tvåan, men som det senare visade sig blev det bara ett år. Det blev svårigheter med laget, som genom spelarvärvning, justeringar samt insättning av för många yngre spelare miste sin slagkraft. Laget slutade på sista plats i serien med nedflyttning som påföljd.

På hösten 1947 var laget åter i Div. III, nu hade de yngre spelarna spelat in sig i laget, och sedan ett par av de äldre återkommit till sin gamla förening, blev det bättre stadga över det hela. Ledningen i serien togs sedan i första matchen och behölls höstomgången ut.

Vi i Idrottsföreningen hoppas nu att laget vinner serien, lagom till föreningen 25 årsjubileum och till hösten återinträder i Skåneserien Div. II.

Under de 25 år jag nu arbetat inom idrottsföreningen, kan jag inte undgå att märka det stigande intresset bland allmänheten för föreningens fotbollslag. Till sist vill jag framföra ett tack till kamraterna i idrottsföreningen, ingen nämnd och ingen glömd, för det goda samarbetet under dessa år. Tack vare detta och det goda kamratskap, som alltid rått, ångrar jag inte dessa 25 år, jag stått i föreningen.

Sture Löfqvist.

SÅ VAR DET VI BÖRJADE.

"Till flydda tider återgår min tanke än så gärna." Runebergs välkända strof ur Fänrik Stål ringer mig i öronen, när jag inför Strövelstorps Gymnastik & Idrottsförenings 25-årsjubileum ombetts att nedskriva några rader från de första åren av dess tillblivelse. Bland mängden av både lustiga och vackra minnen är det en ganska svår uppgift att taga fram just dem, som kunna för en större läsekrets ha något intresse.

Långt före föreningens bildande sparkades det boll av liv och lust i Strövelstorp till ungdomarnas stora förnöjelse men till många äldres stora förargelse. Någon fotbollsplan existerade ju inte, utan den första bästa stubbåker apterades till träningsplan, och här fostrades upp flera av de senare årens större fotbollstalanger. Även med utrustningen var det si och så, ordentliga fotbollskängor var det ej många

bestod sig med, utan det var de hederliga trätofflorna, med eller utan "balaband", som kom till användning. Därför hörde det inte till sällsyntheterna, att målvakten fick taga hand om både boll och tofflor, när de värsta "skotten" avlossades. Men vad gjorde väl det, huvudsaken var dock att intresse och vilja att göra sitt bästa fanns.

Så kan jag än i denna dag se framför mig hur Sture Lindkvist koncentrerade sig, när han skulle lägga sina patenterade "engelska straffar". Det var krut i tofflorna, och det var inte alltid precis någon sinekur att stå i målet för den gode Stures skott. Vem minns väl inte, hur Ragnar med kraft och precision placerade sina vänsterskott till oss yngres stora beundran? Dråpliga var de sammandrabbningar, som utspann sig mellan de stabila backarna, Hilding och Tilly, samt de ettriga och "rakt på mål gående" Sture Löfkvist och Kjell Olsson. Efter att ha varit "hemlösa" några år kom så den efterlängtade stunden, då vi fingo en ordentlig plan tack vare förståelse från "herrn till Torlars gård". Det blev nu ordning och stadga i föreningens matchande, och en hel del vackra resultat uppnåddes. I början vågade vi oss inte på annat än matcher med lag från de närmaste socknarna, men så småningom djärvdes vi till att taga nappatag med de mera namnkunniga lagen från Svedberga, Hasslarp och Nyvång. Alla minnas vi nog den invasion av fotbollsbitna, som blev en följd av att S. G. I. F. varit nog för-mätet, att utmana Hasslarps B. K. Det blev en kamp, som gick till hävderna! Det allmänt nederlagstippade S. G. I. F. gav emellertid motståndarna en fight, som ingen vågat tro Strövelstorp om. Om inte minnet svikit mig, blev det en hedersam förlust för hemmalaget med 2—3. — Många trevliga matcher spelades både hemma och borta, och en god kamratanda rådde städse bland spelarna, som hörde hemma i Strövelstorp, Spannarp och Vegeholm. Till de mest outtröttliga och framgångsrikaste spelarna kan nämnas Sture Löfkvist, som sällan uteblev från någon träning eller match och som alltid visste att placera bollen på rätta stället. Hur beundrade vi inte hans snabbhet, då han som högerytter rusade efter sin kant och lade in sina precisa passningar. En honnör vill vi gärna ge honom för hans trofasthet som spe-

lare och sedermera som föreningens energiske ordförande. Pålitliga kamrater var också Kjell och Ragnar, som hade den rätta glöden och gnistan för fotboll och tillverkade många av målen. Under de första åren erinrar jag mig sådana prima spelare som Alvar Andersson, en seg och pådrivande centerhalv; Nisse Lindkvist mest anlitad som målvakt men beredd att hoppa in var som helst, när någon uteblev från matchen; Johannes med sin oerhörda uthållighet och kondition, typen för en äkta halvback. Omsättningen av spelare var ganska stor men lagandan alltid lika god. Publikintresset ökade i takt med lagets stabilisering och framgångar, som med åren blev allt påtagligare.

Så har åren gått. De gamla idolorna har hunnit att gråna, och nya stjärnor ha kommit upp. Formerna ha radikalt förändrats, seriematcher ha efterträtt de gamla trevliga vänskapsmatcherna, men kvar står känslan av sammanhållning och ansvar för föreningen. Med tillfredsställelse kan de gamla kämparna för Strövelstorps Gymnastik & Idrottsförening konstatera, att den nuvarande generationen väl inser sin plikt och rätt förvaltar det pund, som övertagits från en svunnen tids ungdom.

Låt oss alla stödja föreningen i dess ärliga strävan att ge Strövelstorps ungdom möjlighet till sund och stärkande idrott samt att rätt utnyttja fritiden till den fysiska fostran och självdisciplin, som utgör målet för all sann sport och idrott.

Må det slutligen tillåtas nedskrivaren av dessa rader att uttala en förhoppning om fortsatt framgång för S. G. I. F. inom dess olika verksamhetsgrenar till glädje för föreningen och till gagn för hembygd och fosterland.

Munka Ljungby i mars.

Gustav Lindkvist.

NÅGOT OM MIN TID I STRÖVELSTORPS GYMNASTIK- OCH IDROTTSFÖRENING.

Min första kontakt med den idrottsintresserade ungdomen i Strövelstorp fick jag på hösten 1930, då jag ombads att leda övningarna i Strövelstorps Gymnastikförening. Denna förening hade då under flera år övat gymnastik under ledning av lärare Mårtensson i Strövelstorp. Avdelningen bestod av ett tjugotal pojkar, som två kvällar i veckan kommo mycket regelbundet och med liv och lust deltog i övningarna. En kvinnlig avdelning fanns också. Den leddes en tid av lärarinnan Gurli Jönsson. Endast en gång om året samlades de båda avdelningarna på samma gång, och det var på årsmötet. Då hölls en enkel fest med dans, lek och andra muntrationer.

Ett år ansåg sig den manliga avdelningen så pass duktig, att den beslöt ge en offentlig uppvisning. Ingen av gymnasterna kunde tänka sig annat, än att intresset hos allmänheten för gymnastik var lika stort som hos dem själva. En väldig publikanslutning väntades, och därför kunde inte gymnastiksalen i Strövelstorp användas, ty den rymde inte mer än avdelningen själv. I Hasslarps folkskola fanns en del gymnastikredskap, och då där var plats till en "ansenlig" publik, förlades uppvisningen dit. Salen blev så full av åskådare, att gymnasterna själva fingo ganska trångt. Ansatsen till de imponerande hoppen fick börja inne i lärarens lägenhet.

Denna uppvisning blev en isolerad företeelse, som aldrig fick några efterföljare. Det var i allmänhet inte pojkarnas mening att träna för någon uppvisning, då de kommo till övningarna. Det var mest motionsgymnastik, som bedrevs, men det var intressant att se, vilken glädje och livslust gymnastiken skänkte sina utövare. Jag hoppas att de, som voro med i gymnastiken de åren, ännu med välbehag tänka på densamma, och att spänsten ännu sitter kvar i kroppen. Samtidigt kan jag inte underlåta att uttala mitt beklagande, att Strövelstorps ungdom inte mera allmänt har tillfälle att delta i gymnastik.

När våren kom, avslutades övningarna i gymnastik, och sommaren blev för de flesta deltagarna en i idrottslig mening död tid. Nu skulle helt naturligt övningar i idrott och bollspel ha vidtagit, men någon möjlighet därtill fanns inte, då grundförutsättningen härför saknades, nämligen en plats, där sådana övningar kunde bedrivas. Intresset för idrott saknades inte. Det visas av att en idrottsförening bildats redan 1923, men antagligen tynade den bort på grund av platsbrist. Att ungdomen inte gav sig, får man se, då idrottsföreningen ombildas till en bollklubb. Detta skedde den 1 juni 1930. Spela lite fotboll kunde man ju på vilken gröning som helst. Nämnas bör kanske, att ordförande i Bollklubben var Sture Löqvist, ett namn, som talar för sig själv.

Så småningom kom frågan om sammanslagning av Strövelstorps Gymnastikförening och Bollklubben på tal. Att en sådan skulle vara till stor fördel för idrottslivet, vore nog alla överens om. När därför frågan togs upp på ett gemensamt sammanträde med de båda föreningarna, beslöts enhälligt att bilda Strövelstorps Gymnastik- och Idrottsförening. Det var den 6 februari 1934, som detta betydelsefulla beslut fattades. Fotboll och allmän idrott gingo där efter tillmötes en blomstringsid, men tyvärr kan inte detsamma sägas om gymnastiken.

Mångahanda voro problemen, som den nyvalda styrelsen skulle försöka komma till rätta med. Mycket arbete var det att organisera träningar och tävlingar, och därtill kom ett ständigt bekymmer för ekonomin. Denna kunde på den tiden inte klaras på annat sätt än genom anordnandet av fester i Torlarps Furu. Tävlingarna inbringade inte mera pengar än vad som gick åt till priser och övriga omkostnader.

Den största och mest svårlösta frågan var dock anskaffandet av en idrottsplats. Om det skulle bli något för framtiden bestående med idrotten i Strövelstorp, måste en sådan finnas. För att fylla det tillfälliga behovet arrenderades ett par tunnland gräsvall av lantbr. John Larsson. Där höll föreningen till ett par år, under vilken tid den nuvarande idrottsplatsen kom till.

Det har ofta i historien visat sig, att då ett nödläge inträtt för ett folk eller samhälle, har en person framträtt, som tack vare sin ledarförmåga räddat ur svårigheterna. Så blev det även nu för idrottsföreningen, då den var i svårt trångmål för en idrottsplats. Den store mannen var skomakaremästare Ernst Welin. Någon idrottsman var han inte men en intresserad och duglig föreningsman. Han hade lyckats spåra upp ett lämpligt jordstycke och ett, som var till salu, vilket var mycket anmärkningsvärt i Strövelstorp med omnejd. Lantbr. Joel Paulsson, Torlarp, var villig att av sin egendom sälja tre tunnland till ett pris av 3.000 kronor. Denna summa var svindlande stor för idrottsföreningen, och hade nu inte Welin gått på, som han gjorde, hade Strövelstorp kanske ännu inte haft någon idrottsplats. Welin gick till dem, som makten hade i kommunen och begärde råd och hjälp. Båda delarna fick han villigt och glatt. Den förste han vände sig till var kommunalnämndens ordf. Valfrid Larsson. Senare bildades en idrottsplatsstyrelse med kommunalfullmäktiges ordf. Walfrid Johansson som ordförande. Tack vare dessa två stöttepelares medverkan utvecklades händelserna snabbt. Ett namn till bör nämnas i detta sammanhang, och det är dåvarande kyrkoherden i församlingen dr G. Bergström. Hans välvilliga intresse för saken betydde mycket.

Ovan omnämnda jordstycke inköptes av Idrottsplatskommittén. Ett lån upptogs i Strövelstorps sparbank, och som säkerhet lämnades garantiförbindelser på femtio kronor vardera, vilka tecknats av intresserade. Ett par år senare erlade kommunen hela beloppet, varför idrottsplatsen nu är kommunens egendom.

Ett mycket omfattande arbete nedlades på att planera och anlägga idrottsplatsen. Planen skulle godkännas av Riksidrottsförbundet, och många voro de skrivelser som växladades mellan detta förbund, dess Idrottsplatskommitté och S. G. o. Idrottsförening. Genom annonsering infördrades anbud på planens planering. Ett anbud inkom lydande på 270 kr., men antagligen hade inte föreningen så många pengar, ty anbudet antogs inte. Kassan var skral, varför det mesta arbetet fick utföras frivilligt och gratis. Först och främst arbetade idrottsföreningens medlemmar, men ett mycket värdefullt bidrag lämnade Kyrkliga ungdomskretsens både pojkar och flickor. Det var en fröjd att se ungdomarna i arbete kväll efter kväll, ända tills mörkret lade hinder i vägen därför. Även äldre hjälpte till. Valfrid Larsson offrade en dag på att avväga planen. Walfrid Johansson inköpte och hemtransporterade plantorna till skyddsplanteringen, och många andra körde aska från Nyvångs gruva till löparbanorna. Den ena eftermiddagen efter den andra kommo lantbrukare och körde mullskopan. Själv fick jag med tiden en ganska stor säkerhet i att fylla skopan med jord, vilket arbete vållade nybörjaren en hel del bekymmer. Det var också åtskilliga hundratal skopor jord, som förflyttades. Slutligen blev planen så pass jämn, att såning av gräsplanen kunde verkställas. Jorden är av lättaste slaget, och till följd av planeringen var på sina ställen endast gruset kvar. Råd inhämtades från Weibullsholms odlingsexperter angående lämpliga gräsarter. Den av dessa föreslagna gräsfröbland-

ningen inköptes, och den skulle ge en gräsmatta hållbar i alla tider. Oscar Johansson, Pankarp, sådde gräsfröet med radsåningsmaskin, och till sist harvades och ringvältades planen av Åke Wemmert. Ett härligt regn föll, och snart spirade den vackraste gräsmatta, man kan tänka sig. Även skyddsplanteringen har trivts och växt och är snart så pass långt kommen, att den kan fylla sin uppgift.

I och med att den nya idrottsplatsen kunde tagas i bruk, började ett mera energiskt idrottande. Det blev den allmänna idrotten, som tog ledningen de första åren. Detta berodde på, att idrottssektionen leddes av sådana energiska och uppoffrande personer som Assar Lindfors och Knut Svensson. Mellan Strövelstorp, Starby och Salamis ordnades i flera år tävlingar, som ännu av oss gamla bevaras i gott minne. Även Göta i Hälsingborg sände någon gång av sina juniorer att tävla i Strövelstorp.

Det går inte att i ett samhälle med en gång ställa fram en ungdom, som helt och hängivet ägnar sig åt idrott. I denna verksamhetsgren som i så många andra måste intresset framlockas och kunnandet uppövas genom fostran från barndomen. Skolornas schema upptaga för varje vecka flera timmar gymnastik, lek och idrott, och de senare åren äro i skolorna införda s. k. friluftsdagar, då idrottsliga övningar skola bedrivas halva eller hela läsdagar. Detta visar, vilken vikt myndigheterna lägga på detta ämne. Strövelstorps skolor äro emellertid dåligt tillgodosedda med eller sakna helt anordningar för den fysiska fostrans bedrivande. Detta är att beklaga, då i skolan grunden skulle läggas till både kunnandet och intresset. Att trots denna brist på grundläggande utbildning ett så allmänt deltagande i idrottslivet kommit till stånd, visar, att ett starkt behov av att mäta sina krafter i ädel tävlan förefinnes hos ungdomen även i vårt samhälle. Några toppresultat kunna vi inte vänta åtminstone inte på många år ännu, inte förrän idrottsvanan mera vuxit sig stark hos befolkningen. Målet skall heller inte vara fina resultat, hur frestande detta än må vara, utan målet skall vara att skänka ungdomen en god fritidssysselsättning, som kan skänka oss en hurtig och välartad ungdom. Idrottsföreningen och idrottsplatsen äro därför tillgångar för Strövelstorp, som väl bör tagas om hand.

Orvar Carlsson.

NÅGRA GLIMTAR FRÅN DE OLIKA SEKTIONERNA.

FOTBOLL.

Fotbollen har inom Strövelstorps G. o. I. F. varit den dominerande idrotten. Redan 1931 kom föreningens A-lag med i serie och har sedan dess deltagit i sexton serieomgångar. Här nedan följer en förteckning över placeringarna i de olika serierna

Ängelholmsortens Pokalturnering	1931—32	5.	S. G. o. I. F.	14	8	1	5	30—20	17
”	1932—33	5.	”	10	2	2	6	22—24	6
Kullaserien	1933—34	7.	”	16	6	0	10	30—46	12
”	1934—35	8.	”	16	1	5	10	26—47	7
”	1935—36	7.	”	12	1	2	9	14—58	4
Åsbo-serien	1936—37	7.	”	14	2	2	10	13—17	6
Kullaserien	1937—38	3.	”	12	7	4	1	35—20	18
”	1938—39	4.	”	18	9	2	7	42—37	20
”	1939—40	4.	”	18	9	2	7	44—36	20
Skåneserien Div. III	1941—42	8.	”	16	6	1	9	32—39	13
” ” ”	1942—43	1.	”	18	12	2	4	53—33	26
” ” II	1943—44	9.	”	18	6	0	12	38—56	12
” ” III	1944—45	1.	”	18	14	1	3	70—22	29
” ” ”	1945—46	1.	”	18	16	0	2	96—26	32
” ” II	1946—47	10.	”	18	2	1	15	18—66	5
Höstomgången Div. III	1947—48	1.	”	10	7	3	0	31—10	17

Sedan föreningen bildades 1923 har dess olika lag spelat sammanlagt 605 matcher, 271 har vunnits, 69 har spelats oavgjorda och 265 förlorats.

Målskillnad 1.729 vunna och 1.539 förlorade mål.

Följande 25 spelare har deltagit i flest matcher:

Karl Hammarlund	219	Gösta Persson	205
Sune Hammarlund	194	Åke Hammarlund	182
Bertil Jönsson	165	Nils Gustavsson	155
Ove Persson	153	Einar Andersson	143
Olle Nilsson	123	Nils Persson	120
Sture Löfqvist	119	Gösta Hedström	119
John Lindén	118	Helge Ahlberg	116
Anders Jönsson	113	Gunnar Jeppsson	112
Hans Erik Olsson	109	Stig Johansson	108
Otto Malm	104	Edvin Månsson	103
Bertil Ljungberg	99	Carl-Erik Eriksson	98
Per Bengtsson	94	Börje Hedström	88
Olle Dahlman	84		

De 25 bästa målskyttarna äro:

Sune Hammarlund	263	Nils Persson	94
Sune Löfqvist	77	John Lindén	72
Karl Hammarlund	71	Werner Lindkvist	54
Sven Hammarlund	49	Gunnar Jeppsson	44
Anders Jönsson	40	Stig Johansson	40
Åke Hammarlund	37	Sture Löfqvist	35
Olle Johansson	33	Hans-Erik Olsson	29
Uno Björk	29	Tage Olsson	28
Allan Andersson	26	Bertil Jönsson	25
Sven Morin	25	Gunnar Persson	24
Ragnar Olsson	24	Olle Dahlman	20
Uno Blixt	20	Nils Gustafsson	19
Einar Andersson	19		

Reservlaget 1944.

FRI IDROTT.

Fria idrotten inom Strövelstorps G. o. I. F. har inte alltid omfattats med lika stort intresse. Åren 1933—1940 hade föreningen förhållandevis ganska god standard. Föreningen hade då i sina led fått med sådana idrottsintresserade som Knut Svensson och Assar Lindfors, dessa två var initiativtagare till startandet av "Triangelserien", mellan lag från Starby, Spannarp och Strövelstorp. Föreningens bästa idrottsmän har varit långdistansarna Åke Karlsson och Åke Wemmert, sprintern Torsten Jonsson och Gösta Persson, hopparna Arne Cedervall, Gösta Persson, Åke Andersson, Axel Törngren och Olle Dahlman samt kastarna Knut Svensson, Orvar Carlsson, Evald Nilsson, Erik Andersson och Åke Hammarlund.

S. G. o. I. F:s KLUBBREKORD.

Einar Persson

Löpning	60 m.	Torsten Jonsson	7,2 sek.	1937
"	100 "	" "	11,9 "	1937
"	200 "	Sune Hammarlund	25,9 "	1943
"	400 "	Gösta Persson	58,2 "	1938
"	800 "	Sture Löfqvist	2 min. 12,0 "	1933
"	1.000 "	Åke Karlsson	2 " 56 "	1937
"	1.500 "	" "	4 " 37,7 "	1937
"	3.000 "	" "	10 " 17,6 "	1936
Längdhopp		Gösta Persson	5,72 met.	1937
Mellanhopp		Sune Hammarlund	2,98 "	1937
Längdhopp u. a.		Bertil Jönsson	2,76 "	1942
Höjdhopp		Arne Cedervall	1,56 "	1938
" u. a.		Nils Lindeborg	1,33 "	1931
Stavhopp		Olle Dahlman	3,15 "	1946
Trestegshopp		Axel Törngren	12,24 "	1935
Kulstötning		Orvar Carlsson	9,87 "	1934
Diskuskastning		Sven Månsson	32,39 "	1934
Spjutkastning		Åke Hammarlund	55,24 "	1947
Handgranatkastning		Sune Hammarlund	69,27 "	1944
Stafettlöpning 4×100 m.		Torsten Jonsson, Hugo Nilsson, Åke Andersson och Einar Persson	50,05 sek.	1935
Stafett 1.000 m.		Torsten Jonsson, Arne Cedervall, Gösta Persson och Åke Karlsson	2 min. 18,2 "	1938

GÅNGSPORTEN.

Gångsporten var under några år mycket populär i Strövelstorp. Föreningen stod också som anordnare av flera stora gångtävlingar med deltagare från hela nordvästra Skåne. Bland föreningen egna gångare märktes främst:

i seniorklassen: John Lindén och Helge Ahlberg,

i juniorklassen: Rune Bengtsson, Åke Wemmert och Erik Eriksson,

i damklassen: Doris Andersson och Hanna Jeppsson.

Bland oldboys var Kjell Olsson oslagbar här i dessa trakter.

Föreningens första gångtävling anordnades söndagen den 20 mars 1932 med deltagare endast från Strövelstorp. 45 stycken tävlande ställde upp, segrare blev i de olika klasserna:

Seniorer: Gotthard Wiktor,

Juniorer: Erik Eriksson,

Damer: Doris Andersson,

Oldboys: Kjell Olsson.

År 1933 avhölls den andra tävlingen, nu hade även andra föreningar inbjudits varför startlistan upptog 66 namn. Strövelstorp dominerade tävlingen och vann samtliga klasser, John Lin-

dén segrade i seniorklassen, Erik Eriksson i junior- och Doris Andersson i damklassen, i oldboysklassen segrade även denna gång Kjell Olsson. Föreningens medlemmar deltog flitigt i gångtävlingar på andra orter och placerade sig ofta främst i prislistorna. Efter några år slappnade intresset för gångsport, men under de första krigsåren blev det åter fart på gångarna, då Gångförbundet anodnade sin stora tävling "Riksmarschen". I denna tävlan utdelades marschmärke i brons, silver och guld. Medlemmarna mötte upp i stort antal och hundratals marschmärke har erhållits som lön för mödan. Gångtävling är numera en sällsynt företeelse och bedrives endast i större städer där en liten skara s. k. elit ännu fortsätter.

Sture Löfqvist.

Från en gångtävling.

ALLMÄNNA IDROTTEN I STRÖVELSTORP.

Att vid ett jubileum i en idrottsförening skriva om sina bästa idrottsminnen är ingen lätt sak, åtminstone inte när man som jag, endast har glada och ljusa minnen från min tid som medlem i S. G. o. I. F. Jag skall i alla fall försöka att med några rader tala om några data och minnen från den allmänna idrotten i Strövelstorp. När föreningen var 10 år alltså år 1933 var vi några stycken som tyckte att vi vid sidan av fotbollen även skulle ha allmän idrott på programmet. Det blev även årsmötets beslut och ett idrottsutskott tillsattes som skulle ha hand om frågan. Idrottsplatsen var ju i avsaknad av både löparbanor och annat för idrott nödvändigt, men med friskt humör grep vi oss verket an och träningen påbörjades i juni månad. Några resultat att tala om uppnåddes naturligtvis ej men intresset var stort och ett 15-tal medlemmar sprang, hoppade och kastade med liv och lust. Ett resultat som jag inte kan underlåta att nämna var Sture Löfqvists 800 m på tiden 2 min. 12 sek, ett utmärkt resultat om man tänker på att tiden nåddes på en gräsvall. Detta resultat står sig ännu.

Det första årets bästa idrottsmän var bland seniorerna Sture Löfqvist som vid klubbmästerskapen erövrade 6 klubbm. samt Rune Bengtsson som vann samtliga juniorgrenar. 1934 var föreningen färdig för sin första klubbmatch. Det var Starby I. F. som var motståndare och tävlingen utkämpades den 10 juni på Strövelstorps Idrottsplats. S. G. o. I. F. segrade med

61 poäng mot 52 för Starby och bland resultaten kan nämnas Axel Törngrens seger i både höjd och trestegshopp. Starby ville emellertid ha revansch och den 1 juli var vi i Starby och tävlade. Vi vann igen denna gång med 92 poäng mot 72 trots att vi endast segrade i diskus genom Knut Persson och höjdhopp genom Knut Svensson. En trevlig episod vill jag nämna från denna tävling. Starby hade även inbjudit S. G. o. I. F:s fotbollslag till match men endast ett par fotbollspelare hade kommit tillstädes. Nåja, ingen rädder här tänkte idrottarna, vi får väl hoppa in och utfylla luckorna i laget. Inga fotbollskängor hade vi med oss, men det går ju även att spela boll med gymnastikskor och S. G. o. I. F. ställde alltså upp med 4 spelare i kängor och de övriga 7 med gymnastikskor. Axel Törngren skulle vakta målet och

Några fri-idrottare 1933.

det gjorde han så pass att vi vann matchen med 2 mål mot 0. Törngren var i sitt livs form och tog allt, bland annat gick en boll mitt emellan fötterna på honom men i blotta förskräckelsen satte han sig och hade den turen att sätta sig på bollen varför även det tillfället klarades. 1935 blev den nuvarande idrottsplatsen färdig och vi hade nu både löparbanor och hopp- och kastgropar så vi kunde träna lite mera rationellt. Vid ett sammanträde med Starby I. F., I. F. Salamis och S. G. o. I. F. beslöts att ett gemensamt vandringspris skulle uppsättas till tävlan mellan ovannämnda föreningar. Den 21 juli gick den första tävlingen om vandringspriset. Strövelstorp segrade med 42,5 poäng mot 39 för Starby och 23,5 för Salamis. Hugo Nilsson segrade i stavhopp och kulstötning och Axel Törngren i längdhopp. Vid den 2:dra tävlingen i Spannarps segrade Starby med 46 poäng mot 43 för S. G. o. I. F. varför endast en halv poäng skilde inför sista tävlingen. Axel Törngren segrade i trestegshopp och Åke Andersson blev 2:dre man både i spjut och trestegshopp. Vi väntade nu att Starby skulle segra i sista tävlingen och därmed för året, samt taga första inteckningen i vandringspriset. De grenar som återstod var Starbys verkliga poänggrenar, men vi tog fram vikingahumöret och när tävlingen var slut hade vi segrat med 47,5 poäng mot Salamis 30,5 och Starby 26. Vi hade därmed tagit första inteckningen i vandringspriset. De idrottsmän som den gången förde S. G. o. I. F. till seger var Åke Andersson med 10 poäng, Hugo Nilsson 6 och Einar Persson 4; dessa tre jämte Torsten Jonsson segrade även i stafett 4×100 meter. Knut Svensson 4 poäng, Axel Törngren 4, Lennart Johansson 5 och Åke Wemmert 3 poäng. Sture Löfqvist, Erik Nilsson, Axel Törngren och Knut Svensson tog därjämte 2:dra pris i stafett 4×100

meter. Det var den största segern hittills och idrotten hade nu nått sin höjdpunkt. En del av de största poängplockarna började bli till åren och juniorerna var ännu inte riktigt färdiga. Resultaten året efter blev också sämre och i samtliga 3 tävlingar om vandringspriset fick S. G. o. I. F. stryk och Starby tog hem vandringspriset. Den bäste det året var Ejnar Persson som med aldrig svikande intresse ställde upp och tävlade för föreningen. 1937 gick det åter framåt och S. G. o. I. F. placerade sig som tvåa i tävlingen om vandringspriset, Starby vann sin 2:dra inteckning och de bästa det året blev Torsten Jonsson och Gösta Persson. År 1938 gick idrotten ytterligare framåt. Vandringspriset förlorades visserligen till Starby, som för alltid lade beslag på desamma men i den 3:dje tävlingen lyckades S. G. o. I. F. vinna och tog därmed revansch för de sista årens nederlag. Under år 1939 hölls endast en del tävlingar inom klubben och så kom ju kriget som genom inkallelser och beredskap satte punkt för fortsatt tävling mot andra föreningar. Klubbmästerskap hölls emellertid och intresset hölls någotsånär uppe ända tills 1944 då föreningens sista klubbmästerskap hölls. Bland föreningens medlemmar finns emellertid några goda idrottsmän och kanske vi ännu en gång kan få se S. G. o. I. F:s idrottare i tävlan med andra föreningars representanter. Det var i korta drag några data och minnen från min tid med allmänna idrotten i S. G. o. I. F.

Knut Svensson.

BORDTENNIS.

Bordtennisen, som är en av de yngsta sektionerna inom Strövelstorps G. & I. F. startades år 1940. På vintern då föreningens medlemmar inte hade någon särskild fritidssysselsättning, var det någon, som kom på idén, att "Ping-Pong", som bordtennis kallades på den tiden, kunde vara kul. Ett bord snickrades ihop, och så hade bordtennisen premiär i Strövelstorp. Efter några träningsmatcher blev intresset allt större, och en serie kunde startas. Tekniken var det till en början skralt med, men ganska snart tränade en del upp sig och blev bättre än de övriga. Bland dessa märktes främst Sven Hammarlund, Ove Persson och Olle Dahlman, men Olle hade dåligt beställt med nerverna, som svek, när det gällde.

Året efter, alltså 1941, hade intresset ökat betydligt, så att två serier kunde startas med 8 deltagare i varje. Spelstandarden hade nu vuxit, och man kunde få se riktigt skarpa matcher i den mån utrymmet i klubbhuset tillät. Segrare i div. I blev Ove Persson och i div. II Åke Hammarlund. Ett vandringspris uppsattes, som det skulle spelas om en gång i månaden och erövrades fem gånger. Priset vandrade ung. ett år, innan det för alltid blev Sune Hammarlunds egendom. Intresset för bordtennis sjönk, och följande år, 1942, spelades endast en serie, som vanns av Sune Hammarlund. 1943 däremot fick bordtennisen ny fart, och flera nya spelare började. Segrare i serie

I blev som vanligt Sune Hammarlund och i serie II Karl Erik Eriksson. Intresset hos flera av de nya spelarna var inte alltför stort, så innan serierna var slutspelade gav flera upp. Åren 1944—1945 låg bordtennisen helt nere för att åter blomstra upp på hösten 1946. Ett nytt bord anskaffades i stället för det gamla, som hade förstörts under uppehållsåren. Matcherna spelades fortfarande i klubbhuset, och de båda serierna var över lag jämna. Segraren i div. I, Sune Hammarlund, vann denna gång endast på bättre kvot, men Bernt Löfqvist, som segrade i div. II var mera överlägsen. Våren 1947 uppsattes ett vandringspris, som det skulle spelas om två gånger om året och erövrats tre gånger för att bli ständig egendom. Första in-teckningen fick Sune Löfqvist.

Hösten 1947 — våren 1948 blev en livaktig termin för bordtennisen i Strövelstorp. Redan i oktober påbörjades träningen och i november startades serierna. Sista söndagen i november spelades andra gången om vandringspriset, som denna gång erövrades av Sune Hammarlund. Serierna avverkades ganska snabbt, och redan på nyåret, var de slutspelade, med Sune Löfqvist som segrare i Div. I och Kjell Persson som segrare i Div. II. Ett par klubbmatcher spelades mot Ödåkra och båda vanns med 8—1, 7—2.

En serie för lag startades, och Ödåkra, Hasslarp, Mörap och vi ställde upp. Redan från början syntes det, att antingen Ödåkra eller vi skulle vinna serien, och den avgjordes först sista speldagen. Ödåkra segrade på bättre kvot.

Första söndagen i mars spelade vi om Kannan och klubbmästerskapet, och segrare blev Sune Löfqvist.

Detta var i korta drag vad som hänt inom bordtennisen i Strövelstorp, men det är inte så lätt att skildra någonting som bordtennis, så vi råder alla som läsa detta att själv pröva på, och känna bordtennisens tju-sning.

Sune Löfqvist.

IDROTTSPLATSENS TILLKOMST OCH UTVECKLING.

En ändamålsenlig idrottsplats, där traktens idrottsintresserade ungdom på sin fritid kan samlas för att utöva idrott, är i det moderna samhället en viktig angelägenhet. Men att anlägga en idrottsplats drar stora kostnader, och de mindre idrottsföreningarna har därför i de flesta fall fått nöja sig med provisoriska sådana. Numera går de ju lättare att ordna, då tipsmedel ställs till förfogande och även kommunerna lämnar betydande anslag härför. Strövelstorps Idrottsförening hade ej heller någon fast boplatz de första åren av sin tillvaro utan arrenderade på olika ställen fotbollsplan, och ibland hade man ingen alls. Detta gjorde, att föreningen ej kunde

utveckla sig på rätt sätt, men starka krafter var i rörelse för att få en bättring till stånd. Ett jordområde anskaffades och anläggning av ny idrottsplats tog sin början och på hösten 1935 tog fotbollsplanen i bruk för första gången. Nu hade man fått en bra idrottsplats, men omklädningspaviljong saknades, och de första åren fick en närbelägen uthuslänga tjäna detta ändamål.

De styrande inom föreningen beslutade sig för att avhjälpa denna brist. Ritningar till ett klubbhus anskaffades, och för finansiering söktes bidrag ur tipsmedel. Härifrån erhöles också ett anslag på tusen kronor, men detta räckte ej på långt när, då kostnadsberäkningen uppgick till 4.000 kronor. Man blev tveksam, då inga andra medel fanns till förfogande och enda utvägen var att uppta lån. Föreningens sekreterare, Hochenwarter, arbetade emellertid energiskt för saken, och till sist beslutade man sig för att bygga. Byggnadsarbetet, som endast gällde ytterskalen, lejdades bort för 2.200 kr., inredningsarbetet fick anstå tills vidare, och i denna summa ingick även grävning av brunn. Arbetet utfördes på vintern 1937—38. Till betalning av detta, utom tipsanslaget, togs ett amorteringslån på tusen kronor som numera inbetalts. Till inred-

ningsarbete i klubbhuset erhöles senare anslag av tipsmedel på 500 kronor, och som arbetet utfödes gratis av medlemmarna blev det endast materialkostnaderna för detta. Samtidigt erhöles även 500 kr. i tipsanslag till förbättring av löparbanorna på idrottsplatsen.

Under senare år har även en del förbättringar gjorts. Bl. a. uppfördes år 1946 entré, parkeringsplats iordningställdes och vägen till idrottsplatsen breddades och belades med aska. Anslag erhöles av kommunen, kr. 1.280:—, och arbetet utfördes gratis på fritid av föreningsmedlemmar. Under klubbhuset har utgrävt större källarutrymmen och här inrymmer bastuanläggning och omklädningsrum samt hydroforanläggning. Arbetet utfördes under 1947. Anslag erhöles från bastudelegationen i Stockholm med 1.000 kr. och av kommunen med 800 kr. Idrottsplatsen äges av kommunen, och en idrottsplatsstyrelse är tillsatt med representanter från idrottsföreningen samt kommunen och har hand om de olika ärenden, som rör idrottsplatsen.

Genom frivillig medverkan har skötseln och vården av idrottsplatsen utförts av medlemmarna, men ju mer förbättringar som vidtagas, desto större anspråk ställas på dess iordningshållande och arbetet med detta är synnerligen betungande. Idrottsplatsen utnyttjas flitigt av den idrottsutövande ungdomen och har genom sitt lugna och vackra läge blivit en trivsaml samlingsplats för allmänheten.

Edvin Svensson.

MITT LIVS MATCH.

När man spelat med i över hundra fotbollsmatcher är det ganska svårt att minnas den bästa, men bland de bättre är det särskilt en som jag var med om i Spannarp, den vill jag gärna kalla "mitt livs match".

Denna match spelade vi mot I. F. Salamis den 11/7 1934. Vi hade tidigare mötts åtta gånger, men Salamis hade icke lyckats besegra oss, men den här gången skulle Strövelstorp ha klå. Salamis spelade bra fotboll vid denna tid, kanske bättre än Strövelstorp. Vi hade fått ihop ett rätt bra lag, jag spelade högerback den gången och lyckades nära nog hundra procentigt i allt vad jag företog mig, bland annat räddade jag vid flera tillfällen på själva mållinjen då målvakten var ur spel, vi vann matchen med 2—0. Efter den betan ville Salamis inte spela mer mot oss varför det dröjde hela fyra år innan vi möttes nästa gång.

Sture Löfqvist.

Jag har blivit ombedd att citera några minnen av min fotbollstid i Strövelstorps G. o. I. F. De skulle kunna bli många, då jag var med om många duster under de år jag spela med där. På den tiden hade domaren inte sådan respekt över spelarna som nu. Då vi skulle bort och spela, fick vi ofta köra omkring och samla upp spelare för att få ihop ett lag. Vi var med om att starta Ängelholmsortens Pokalturnering, i denna serie hade vi heta duster att utkämpa mot bl. a. Jonstorps I. F. och Munka-Ljungby I. F. Jag spelade för det mesta center, men mot Munka-Ljungby spelade jag höger ytter. Jag hade en bra back emot mig, fast han tog mig onödigt hårt ett par gånger, så jag ilska till. Invid planens ena långsida stod en buske, jag kom springande med bollen, nämnda back kommer som en furie emot mig, nu tänkte jag här har jag min chans, han gjorde en riktig saltomortal i luften och hamnade i nämnda buske. Vid sidan om stod några tanter, då sa den ena "Fi på den rälige toffelmakarepågen" som han gör! Vi vann matchen, de var de viktigaste. Mitt livs match var jag nog med om mot Väsby I. K. hemma i Strövelstorp. Väsby ledde serien som vi spelade i då. Jag hade varit på fest i Torlarpes Furu på kvällen innan, när jag gick hem fick jag sällskap med köpman Albert Löfqvist, vi kom till att prata om matchen, han mena att i morron får ni riktigt efter noter.

Vi ska vinna i morron sa ja. Vinner ni sa Löfqvist så bjuder jag kaffe på hela gänget. Jag tala om för grabbarna att i dag skall här spelas boll, och vinner vi blir de kaffefest. Vi vann matchen med 2—1 och jag fick själv ha den äran av det ena målet, och kaffe fick vi.

Annars fick man ta motgång som medgång, de var bara till å ta nya tag. Det var svårt ibland med ekonomin, men i vår kassör Gustav Nathell hade vi en s. k. riktig bank som ordna allt vad vi behövde.

Jag skulle kunna skriva om mycket annat, men nu får jag tacka för mig och önska lycka till för mina efterträdare.

John Lindén.

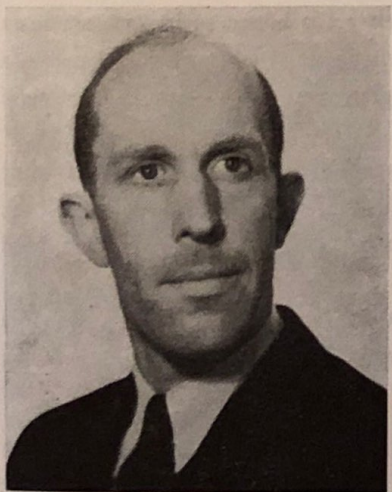
Det är inte lätt, att bland de otaliga matcher, jag deltagit i, hitta någon speciell s. k. "mitt livs match", utan det har förr varit så, att varje match ägt tjusning och spänning, oavsett om matchen gått mot H. I. F. eller mot det enklaste byalag.

Hur minns jag inte en av de första matcherna, jag som trettonåring fick deltaga i. Det var mot Munka Ljungby I. F. En fruktansvärd kampanda lades i dagen för att rädda Strövelstorps ära från ett katastrofnederlag. Att medlen för att vinna inte var så noga på den tiden, förstår man, när sådana kämpar som Einar Andersson tog bollen i famnen och sedan i bästa rugbystil rusade mot motståndarnas mål, med alla Munka Ljungbyspelarna plus en del av publiken efter sig. Sådana bagateller som en och annan spark på benen eller sådana saker som "offside", angrepp på mål-

vakten togs ingen hänsyn till. Domare fanns visserligen på planen för syns skull, någon rättelse av honom togs det inte från någondera sidan.

Vilken skillnad på fotbollsspel då och den vårdade fotboll, som numera spelas! Kampandan och energien fanns i lika stort mått, då som nu, och nog tror jag, att de ungdomar som nu bedriva fotbollsspelet, känner den underbara tjusning det finns i alla de olika moment, som ständigt framkommer i en match, kamratandan och tillfredsställelsen med sig själv, när någon svår sak med bollen lyckats. Dessa matcher efterlämna oförglömliga minnen från ungdomens dagar och skänker även tillit och självförtroende för en sund ungdom i kommande tider.

Verner Lindkvist.

Under min relativt korta tid som aktiv fotbollsspelare är det ganska svårt att leta fram någon s. k. stark match. Målvaktsarbetet är ju den svåraste sysslan i laget och många matcher kan avgöras genom tabbar och dylikt. Min bästa match i mitt tycke var en vänskapsmatch mot Vegeholms I. F. på deras egen plan. Vi spelade i "Kullaserien" och Vegeholm i Skåneserien. Vegeholm hade ett bra lag med många goda skyttar och ett starkt försvar så några stora vinstchanser hade vi inte. Det blåste en orkanartad storm i planens längdriktning, men första halvlek hade vi fördel av detta och förskaffade oss en ledning med 3—0. Detta trodde vi ej skulle räcka till seger under andra halvlekens motvind. Hade jag haft lungt under första halvleken blev det så mycket värre nu, de skotten som kom inom målställningen tog jag eller tippade till hörnor och de som gick

över eller vid sidan om fick jag springa långa vägar att hämta. Vid utsparkarna gick bollen upp i en båge och kom tillbaka igen. Med tur och skicklighet och med mina kamraters benägna bistånd lyckades vi hålla nollan och vinna matchen med 3—0.

Edvin Svensson.

Mitt intresse för fotbollsspelet väcktes redan under skoltiden, därför att "sparka boll" var den dominerande leken på rasterna.

Efter slutad skolgång gick jag in som medlem i Strövelstorps G. o. I. F. för att där fortsätta med fotbollsspelet.

Strövelstorp hade på den tiden ganska stora svårigheter med sitt lag vilket gjorde att jag ganska tidigt fick deltaga i föreningens matcher, trots att man var väl liten för sådana uppgifter, men energi och intresse fick uppväga vad som brast i övrigt. Min debut i A-laget gjorde jag som 16-åring i maj 1936 på bortaplan mot Vikens I. K. Det blev inte precis något ljust minne av debuten, ty vi förlorade med hela 16—0, men så var det också ett av seriens bästa lag som vi mötte.

Trots stark motvind första halvlek låg vi endast under med 3—0 i pausen. I andra halvlek blev det annat av och med jämna mellanrum gjorde Viken 13 mål, mot ett enda anfall från vår sida, vilket resulterade i ett lamt skott som målvakten utan större svårighet klarade av.

Det var ju inte precis roligt att debutera när det lyckades så dåligt, men allting har ju en övergång och i fortsättningen har det varit övervägande roliga minnen.

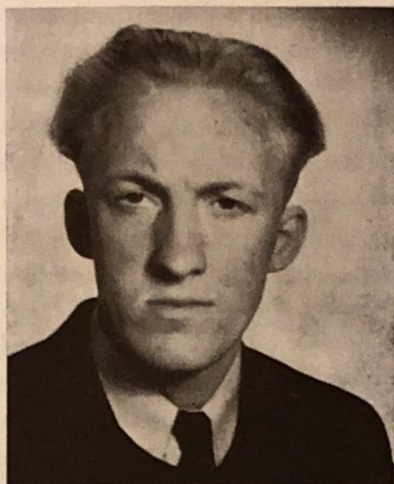
Bland matcher som jag särskilt minns är den mot Perstorps S. K. borta, då vi måste få minst oavgjort för att ro hem seriesegern. Det började bra och vi tog ledningen i första halvlek med 3—1. I andra halvlek däremot hade Perstorp övertaget, och reducerade till 3—2 men Nils Persson ökade vår ledning till 4—2 med ett verkligt praktmål, och sedan var det ingen tvekan om vart segern skulle gå, trots att jag i slutminuterna förorsakade oss en straff, som resulterade i mål varför slutresultatet blev 4—3 till oss, och därmed hade vi bärgat vår första serieseger.

Föreningen har ju ofta varit engagerad i kvalificeringsmatcher för högre serie, och av dessa vill jag nämna två, som jag håller för att vara de bästa matcher som A-laget gjort. Den första var mot B. K. Öresund våren 1942. Här segrade vi på bortaplan med 6—3 efter att söndagen förut ha förlorat hemma mot samma lag med 1—6.

Våren 46 "kvalade" vi så mot Vikens I. K. som vi på bortaplan besegrade med 3—1 efter en verkligt bra match där vi säkert alla överträffade oss själva. Jag måste nog också nämna en vänskapsmatch som sitter kvar i minnet. Våren 45 besegrade vi H. A. I. S. hemma med 3—2 efter en i mitt tycke, mycket bra match.

Till sist vill jag uttala mina förhoppningar att det i fortsättningen skall gå bra för föreningen, och att kommande spelare ska föra föreningens färger högre upp i serietabellerna än vad jag och mina kamrater lyckats göra.

Gösta Persson.

Av de matcher jag spelat för Strövelstorps Gif, och den som jag tycker har varit trevligast, är kvalmatchen mot Viken.

Första kvalmatchen spelades i Viken, där vi vunno med 3—1. Söndagen den 2 juni 1946 skulle den andra kvalmatchen spelas på Strövelstorps idrottsplats. Den stora dagen kom med strålande sol och nytt publikrekord noterades, inte mindre än 430 personer räknades in.

När vi sprungit ut på planen kände vi oss ganska nervösa, ty vi visste vilken betydelse utgången av matchen hade. Att nervositeten inte lade sig när Viken gjorde 1—0 efter 2 minuters spel säger sig själv. Men det hela ordnade sig till slut och vi vann matchen med 2—1. Därmed hade vi kvalificerat oss till div. II.

Att jag särskilt kommer ihåg denna match beror nog på att jag räddade ett s. k. "givet mål". Det var på en hörna. Jag hade placerat mig vid den ena målstolpen och en Vikenspelare nickade mot mål, men jag hade turen att kunna skalla bort bollen. Efter matchen kom den där räddningen på tal, men "Johan" tyckte, att det var bara som det skulle så vara, ty där hade jag min plats. Och jag håller med Johan. Den enskildes prestationer skall inte framhållas framför de andras, ty i fotboll är det den förenade kraften som är avgörande.

Olle Dahlman.

Den match jag särskilt vill framhålla är den mot Hais, Hälsingborg, på Olympias lilla plan 1945. Hemmalaget var storfavoriter, eftersom de spelade två serier över oss, men vi bjöd gott motstånd och nådde ett hedersamt resultat, 2—5.

Vi voro alla i högsta trim, ty vi hade tränat under Albin Dahls ledning, och denne är en som fordrar mycket av sina adepter.

Centern i hemmalaget var en målfarlig herre, varför jag hade en svår uppgift att hålla honom i schack, vilket lyckades bra.

Matchen spelades i hårt tempo. Eftersom vi spelade hälsingborgskt, blev min plats som centerhalv hårt belastad, och jag var också slut samtidigt med matchen.

I fotboll gäller det att alla gör sitt bästa för att laget skall nå ett gott resultat. För detta fordras gott kamratskap och god sammanhållning, vilket enligt mitt förmenande är förhållandet inom min klubb. Detta hoppas jag skall fortsätta allt framgent.

Nils Gustavsson.

Jag skall i några korta rader försöka draga fram ett av mina trevligaste fotbollsminnen. Detta kan man säga hade en riktigt festlig inramning. Vi hade vunnit Skåneserten, div. III, efter en mycket stark avslutningsmatch i Perstorp med 4—3. I de nu efterföljande kvalmatcherna skulle vi möta B. K. Öresund, Höganäs och fick den fördelen att spela hemma först. Detta till trots förlorade vi med 6—1, därför var det inte någon som trodde på oss i en returmatch i Höganäs. Det är nu denna match jag vill beskriva.

Laget var som vanligt men vår trogna publik som var med oss varje gång, svek denna gång. Våra motståndare hade tagit ut vinsten i förväg, för den saken trodde man allmänt var klar. Men ödet ville annorlunda som man säger. Efter en stark inledning ledde vi med 2—0, men detta jämnades dock av hemmalaget 2—2. Sedan kom vi igång på allvar och gjorde 5—2 innan halvtidssignalen ljud. I pausen undrade man allmänt vad som var meningen, skulle det stronga hemmalaget få sig en "omgång" det som ingen vågat hoppas innan vi började. Så kom vi igång igen. Vi fick göra ett par omplaceringar i laget enär vi fick vår centerback skadad och fick linka vänsterytter. Hemmalaget gjorde 5—3. Nu skulle det komma. Men nej, vi satte till alla klutar och kunde hålla undan bollen från den farliga zonen, vårt mål. När så Sune från 1 meters håll höll på att skjuta sönder målnätet och gjorde 6—3 var saken klar. Detta blev också slutresultatet och målen fördelades broderligt på oss tre bröder Hammarlund. Gissa att detta var en allmän glädjedag när vi kom hem.

Detta var en riktig stormatch laget gjorde då. En match där var man offrade sig in i det sista och där kamplust och kamratskap gav resultat.

Som slut kan nämnas att i tredje avgörande matchen förlorade vi med 4—0, men blev ändå uppflyttade i en högre serie.

Karl Hammarlund.

Den match jag vill sätta främst, av vilka jag avverkat för Strövelstors G. o. I. F. hittills är kvalmatchen mot Vikens I. K. den 2 juni 1946. Det var en match som hade stor betydelse, det gällde uppflyttning till en högre serie, och vi voro nog litet nervösa till mans inför uppgiften. Men det var inte den första kvalmatchen för de flesta av oss. Vi hade blivit så lottade, att vi skulle spela borta först, vilket vi innan matchen, ej tyckte var så lyckat.

Vi kommo i alla fall till Viken beredda på att kämpa för hela slanten, vilket vi även gjorde. Laget var för dagen ordinarie (efter vad jag minns) och vädret var vackert, om man bortser från den starka blåsten, som strök längs planen. Vi satte från början upp högsta fart trots motvind, men det dröjde en kvart innan det blev något i målväg och det var vi som tog ledningen. Jag gjorde ett sologenombrott

och satte målvakten ur spel med ett praktskott i nättaket. Sedan gick det betydligt lättare att spela och efter en halvtimmas spel var det färdigt för ett nytt mål i hemmaburen. Vi hade hörna från vänster, vilken lades upp perfekt och jag mötte den med en nick och placerade den i målvaktens högra hörn och så var ledningen 2—0. Glädjen var stor och vi hade all orsak att vara glada, men matchen var ej slut, bara första halvlek som slutade 2—0.

I halvlek diskuterades livligt hur vi skulle kunna behålla ledningen, men vi hoppades på det bästa.

Och så satte vi igång med den avgörande halvleken med bra fart från båda sidor. Det dröjde en tjugo minuter innan det blev något i målväg, även denna gång var det vi som åstadkom detta. Vi lade upp hörnan från höger, som jag nickade i vänstra målhörnet och så var det en 3—0-ledning och jag hade därmed fullbordat ett hat-trick.

Tio minuter före slut gjorde Viken sitt tröstmål, ett vackert långskott av högerinnern, och ställningen var 3—1, vilket stod sig tiden ut.

Jag för min del får säga, att det var en sådan dag då allt lyckades. Men vad också spelade in, jag kanske skulle nämna i detta sammanhang, det har ej med fotboll att göra men i alla fall. Det var på tisdagskvällen innan vi skulle till Viken då jag fick sällskap med en liten flicka till Strövelstorp. Vi råkade då tala om matchen och hon lovade mig då en kyss, om jag gjorde tre mål. Behöver jag tillägga mer, att man skall ej *lova* mer, än man kan *hålla*.

Men huvudsaken var att matchen vanns. Även returmatchen i Strövelstorp vanns (2—1) och därmed var vi klara för Skåneserien div. II och det var till att gå in för nya svårare uppgifter.

Och med gott kamratskap och god kamratanda kommer man långt och ett gott resultat kan ernås.

Hasslarp i april 1948.
Sune Hammarlund.

KÅSERI.

För ett ögonblick försjunken i fantasiens värld!

"Klotet" eller bollen är ju sedan urminnestider människans första och stora iakttagelse efter som den rör sig när man slår till den. Att kunna leka är ett psykiskt och med för-
ening av konditionering, ett fysiskt villkor för den mänskliga varelsens fortsatta liv. Jag tror, att ingen annan sport idkas så mycket på vår lilla jord som just "Fotboll". Över hela världen, i synnerhet om söndagar är tusen och åter tusende spelare och bollar i farten var helst på klotet man kommer.

Redan som liten parvel, så snart jag själv vågade lämna boet, med eller kanske utan tillåtelse, varhelst i Wien, där en bättre fotbollsmatch utkämpades, skulle man se på, om så bara genom en liten springa eller ett litet knasthål i ett plank — vid dåtidens fotbollsplatser. Detta gällde endast så länge tills lilla mor tyckte tiden var inne, trots mina långt innan ideliga påtryckningar, att bisträcka med den sedermera obligatoriska fickpengen för inträdesbiljett till fotbollsmatch. De mest åtrådda gängen den tiden var Hertha, Wacker, Waff, Rapid, Austria, Viénna m. fl., de flesta välkända även här hos oss. Mera sällan gavs tillfälle att komma in på stadionet "Hohe Warte" där landskamperna utkämpades. Men dock någon gång. Sedan var det att försöka i hemmet efter bästa sätt efterapa, så var det också med gymnastiken och i övrigt alla andra konstifika saker inom idrotten. Gymnastiken var ju förstas mitt speciella ideal eftersom särskilt goda tillfällen förefunnos. Detta är facit till att, då jag 1933 slagit ner mina bopålar i Strövelstorp, alltså för nära 15 av de nu 25 gångna åren, har med glädje och intresse välvilligt följt Strövelstorps G. o. I. F:s verksamhet och genom försökta små insatser inom styrelsen främja den så populära sporten.

Jag har nog mången gång blamerat mig bland medlemmarna då jag yttrade, att få upp gänget från serie till serie mot eller till toppen, men det blev "skratt". Nu ser jag i alla fall att pojkarna tyckt vara lite nöjda över att haft Albin Dahl som tränare och en av spelarna varit med i allsvenskan. Alltså det gick för sig. Jag önskar naturligtvis att det skulle vara minst "Elvan". Kan en, kunna elva också.

Jag är säker på och hoppas av allt hjärta att, när föreningen avhåller sitt 50-årsjubileum, att den ligger i någon serie högre än tvåan och när det blir 100-årsjubileum ligger den säkert i toppen med denna fart de gå på.

Man får inte invagga sig i minskad förmåga, därför att vi bo på landsbygden. När den tiden kommer, är Strövelstorp säkert också en stad. De friskaste, starkaste och sundaste krafterna finner man alltid där luften är renast.

Till sist vill jag hoppas att som 118-åring få en bättre hedersplats vid 100-årsjubileet å Stadion i Strövelstorp, kanske ett av världens förnämsta idrottens högborg. Leve framåtandan! Var evigt ung!

Eder vän *H. Hochenwarter.*

HUR SER EN KOMMUNALMAN PÅ IDROTTE.

Jag har från min barndom ett mycket starkt minne av hur ungdomen om söndagar och även under veckans kvällar samlades i drängkamrar och i landsvägsgropar och spelade kort. Det var ett utslag av ungdomens naturliga behov av sällskap och förströelse. Möjligheten till sunda tidsfördriv voro få och lusten till dylika kanske ej heller så stor. Dansbanor funnos i varje kommun och besöktes flitigt. Ordningen på dessa var dålig och fylleri och slagsmål hörde till vanlig ordning och ingick, förefaller det, som ett led i nöjestillställningen. Idrott hade ingen på den tiden hört talas om på landsbygden och det var först en bit in på 1900-talet som fotboll spelades under mycket primitiva förhållande i Strövelstorp på dåvarande Lunnaslätterna.

På 1930-talet började idrottslivet ta fastare former i denna kommun. En idrottsförening hade bildats och intresset bland ungdomen var stort. Att skaffa egen idrottsplats var målet. Men var få pengar. Idrottsföreningens sekr., skomakarmäst. Ernst Welin och ordf. i Strövelstorps Kyrkliga ungdomsförening, kyrkoherde Gunnar Bergström inlämnade gemensamt till kommunalfullmäktige en anhållan om anslag. Jag kan ej låta bli att citera några ord ur deras motivering för ansökan: "Det erkännes från snart sagt alla håll, att ungdomens tillvaratagande och sunda utveckling är en huvudfråga för vårt folk. En väg bland andra är främjande av ett sunt idrottsliv med dess tillfälle till fysisk och moralisk fostran. Att det intresse för idrott, som i så hög grad utmärker vår tids ungdom, må på varje plats vinna rätt utlösning och ledas i god riktning torde få anses som en verklig kommunal angelägenhet."

Det begärda anslaget erhöles. Så småningom har egen idrottsplats anskaffats och Strövelstorps pojkar kan sätta fötterna under eget bord. Tack vare goda ledare och en präktig ungdom har Strövelstorps gymnastik- och idrottsförening skaffat sig respekt både genom sin idrott och genom sitt uppförande. Det sista sätter jag högst och som det främsta målet för idrotten. De pengar som offrats i form av kommunala anslag äro mycket väl använda. Ungdomen måste ha något som den kan kalla sitt eget, som den kan samlas omkring, vårda och ta ansvaret för. Strövelstorps pojkar ha genom sin idrott hedrat sin hembygd och jag kan ingenting högre önska än att så må ske även i framtiden.

Valfr. Larsson.

NÅGRA SAMLADE MINNEN FRÅN ÅREN 1923—1933.

Undertecknad som tillhörde Strövelstorps Gymnastik- och Idrottsförening ovannämnda år, har på grund av föreningens i år stundande 25-årsjubileum blivit anmodad att skriva ner några rader om vad som sig tilldragit på dessa åren. Ja, det är både mångt och mycket som skulle kunna sägas om denna nu 25-åriga förening, en hel bok bara om den tid jag var med, tio år i ens bästa ålder, tillsammans med goda kamrater med endast ett mål för ögonen, i fädernas spår för framtida segrar. Att jubilaren också infriat sitt valspråk är väl i dag ett synligt bevis, ett efterföljansvärt exempel för alla de föreningar som ännu inte fått någon rättsida på sin idrottsplats eller ekonomi. Då jag inte har tillfälle att gå igenom föreningens böcker, är det nära nog omöjligt att här nämna namnen på de pionjärer som gått före och röjt vägen. Nog tror jag att Oscar, Sture och Nils Lindkvist, Ragnar, Tage och Kjell Olsson, Tilly, Holst, Sture Lövkvist, Ernst Velin, John Lindén, är namn som kommer i främsta rummet då det gäller arbete, försakelse och mången obetald timma för att få till stånd en förening, där bygdens ungdom på lediga stunder kan mötas och roa sig och skaffa minnen för hela livet.

Själv är jag ingen idrottsman, men all min lust låg för, att få vara med och göra något som kunde vara föreningen till gagn, det blev mest till att sälja medlemskort, entrébiljetter och vara med då vi någon gång anordnade fest i Torlarps furu, ja dessa fester blev en god hjälp då det gällde det finansiella. Det är nu så att det räcker inte med bara goda idrottsmän och en god fotbollsspelare, en god ekonomi är det väsentligaste, denna tanken har alltid legat till grund hos Strövelstorps Gymnastikförening och resultatet är bevisat efter dessa 25 åren.

Skulle jag så tala om några särskilda minnen som jag fäst mig vid, så låt mig få tala om varför jag aldrig spelat boll, jo, en gång, som skulle bli den sista, det gällde en vänskapsmatch mellan Vemmentorps lag och ett sammansatt lag ur vår riktiga förening, denna uppgörelse gick av stapeln på klockarebonnens klöveråker en kväll, jag gick högerytter och hade Alfred Pärss Gotte emot mig, med honom hade jag en privat uppgörelse, som jag fann tillfället lämpligt att sätta i verket, så skedde också men allt för ofta och när matchen, som vi för övrigt vann, var slut och det blev tal om returmöte, var det enhälligt beslut av Vemmentorparna att jag inte fick vara med, ja var för "rao". Ja, jag har heller inte varit med sen med undantag för lite militärfotboll, men det var ju order.

En gren inom idrotten som jag däremot deltagit i mycket, det har nog mest varit i min nuvarande förening, Hjärnarps Gymnastik- och Idrottsförening, men även i Strövelstorp, här har jag erövrat ett märke som jag nog är tämligen ensam om. Det skulle bli en uppvisning i gymnastik, vi var en trupp på ungefär 20 st som samövat i gymnastiklokalen, men själva uppvisningen skulle vara i Hasslarps skola, Orvar Carlsson var ledaren och som han ville att allt skulle gå väl i läs föreslog han att vi borde öva en gång där för att få lite vana med lokalen. Så skedde också. Jag lånade Ericssons buss och det bar i väg till Gamla Hasslarp, men vi var så många i bussen att en del material, däribland vår stora matta, fick stanna i Strövelstorp. Detta skulle ha till följd att då jag skulle göra ett överslag på plinten, mattan, som

för övrigt var hemmagjord, gled mot plinten just då jag tog mark, med påföljd att jag föll och slog huvudet i en lös bom som låg på golvet. Övningen inställdes och jag körde hem bussen för att sedan åka till lasarettet och få satt sex klämmor just i hårfästet; där sitter mitt gymnastikmärke, för tid och evighet minnande om Strövelstorps Gymnastik- och Idrottsförening.

Ja någon historik över själva idrottsplatsens tillkomst går jag inte in på här, då jag antar att det är många med mig som skall skriva om sin förening. I stället skall jag som avslutning på mina memoarer tala lite om en serie som vi deltog i och som bar det klingande namnet Ängelholmsortens pokalturnering, serien var i och för sig bra, men seriekommittén, ja den var också bra i somligas ögon. Nu vet jag inte om vi spelade i just den ordningen som jag här nämner dem, men låt gå. Vejbyslätt ledde serien och det var deras tur att möta oss på "Änkans vall", så var ju namnet på den idrottsplats som vi då förfogade över, hyrd av en änkefru och med Arvid Anders Einar som dopförrättaren. Vejbyslätt kom, det var en strålande söndag och mycken publik, jag hade sålt å fått in mycket pengar i vår något magra kassa, jaha nu var det tid att matchen skulle börja, men ingen domare var kommen eller kom, det sades sen att han skulle ha föredragit att se H. I. F. Nåja för att publiken skulle få någon valuta så beslöts att spela matchen som en vänskapsmatch. Hilmer Ahlberg uttogs som domare, allt gick bra, vi vann med 1—0 och jag betalade reseersättning, och det bestämdes att matchen skulle spelas senare, men ack säg den glädje som är beständig. När seriekommittén sammanträdde beslöts att poängen skulle tilldelas Vejbyslätt. Våra pojkar var idrottsmän, de teg och svalde sin besvikelse. En annan match i samma serie mot Munkaljungby på deras plan vann vi med 3—1, men se detta skulle vi aldrig heller ha gjort, några av de värsta supporterna gick ut till bussen vi hade och släppte ut luften ur ringarna och när seriekommittén sammanträdde gick poängen till Munkaljungby, detta motiverades med att vår centerhalv Åberg skulle ha setts i Nyvång. Men någon poäng tyckte den ärade kommittén ändå att vi skulle ha och när vi varit i Hjärnarp och förlorat med 5—1 fick vi poängen. Så kunde det gå till i den gamla goda tiden men knappast nu, men motgångarna äro till för att övervinnas. I dag leder Strövelstorp sin serie, en värdigare present än att vinna serien kunde väl knappast delas ut just på jubileumsåret. Må så ske!

Mycket, mycket skulle kunna sägas om denna jubilerande förening, men som jag tidigare har sagt är det mer än jag som skriver och om var och ens nedskrivna minnen samlas i en pärm bör det bli en intressant förströelse för alla.

Jag önskar min gamla förening, alla dess medlemmar, förutvarande, nuvarande och nytillkommande all den glädje och lycka som idrott och gott kamratskap skänker. Jag vill särskilt hälsa och tacka Sture Lökvist för ärlig och mångårig vänskap och gott samarbete.

Margretetorp den 9 april 1948.

Gustaf Nathell.

IDROTTSPLATSEN.

En väl vårdad idrottsplats utgör ett gott betyg för den förvaltande och stimulerar ungdomen till idrottsutövande. Man trivs där. Man kommer igen. Förhållandet är motsatt å en osnygg och dåligt skött anläggning, vilken ofta ger en bild av den oordning och ansvarslöshet, som med säkerhet härskar inom föreningen. Statliga och kommunala myndigheter, allmänheten och pressen vilja numera i idrottsrörelsen se en samhällsfaktor av betydande mått. Den frivilliga idrotten har ställt sina krafter och resurser i det allmännas tjänst, och samhället har visat sin uppskattning genom betydande ekonomisk hjälp. Det är därför av största vikt, att idrottsföreningen känner ansvaret och visar vilja att i dessa tider icke ställa krav på anslag och ekonomisk hjälp för ändamål, som man med egna krafter kan svara för, och detta gäller i främsta rummet den regelbundna skötseln av idrottsplatsen. Man får icke förtänka, att kommunen ställer sig tveksamt mot eller avslår framställningar om ekonomiskt bistånd för önskvärda förbättringar, om idrottsplatsen tidigare icke hållits i ett snyggt och prydligt skick.

Efter de feta åren kommer kanske nu de magra, icke minst för idrotten. Stödet från det allmänna kan kanske icke påräknas i samma omfattning som tidigare. Vi måste nu i solidarisk samhällsanda visa, att idrotten härdat oss att möta även dessa svårigheter, att vi av egen kraft kunna hålla vår vackra idrottsplats i gott skick, och vi att för den skull är villiga offra någon del av vår fritid till arbete för vår gemensamma egendom. Därigenom visa vi tacksamhet för vad vi fått och allt fortfarande i ej så ringa utsträckning få mottaga, samtidigt som klubbbandan och föreningsansvaret stärkes. Tiden kräver denna insats mer än någonsin tidigare.

Känn ditt ansvar!

Sture Löfqvist.

SGIF:s NUVARANDE STYRELSE.

Sture Löfqvist, ordförande	1939—
Sune Hammarlund, sekreterare	1948—
Karl Hammarlund, kassör	1947—
Werner Lindqvist, vice ordförande	1946—
Edvin Svensson, vice sekreterare	1940—
Lennart Olsson	1947—
Nils Gustavsson	1947—

NUVARANDE REVISORER.

Gösta Karlsson	1934—
Orvar Carlsson	1936—

SGIF:s förutvarande ordförande, sekreterare och kassörer.

Ordförande:

Kjell Olsson	1923—1930
Sture Löfqvist	1930—1933
Gustav Nathell	1933—1934
Orvar Carlsson	1934—1936
Knut Svensson	1936—1937
Oskar Johansson	1937—1939

Sekreterare:

Sture Löfqvist	1923—1930
John Lindén	1930—1933
Ernst Welin	1933—17/9 1937
Hans Hochenwarter	17/9 1937—1946
Sven Hammarlund	1946—1948

Kassörer:

John Ingelsson	1923—1925
Ragnar Olsson	1925—1930
Gustav Nathell	1930—1933
Sture Löfqvist	1933—1937
Einar Persson	1937—1938
Sture Löfqvist	1938—1939
Ove Persson	1939—1946
Gösta Persson	1946—1947

Vet Ni...

- att Strövelstorps I. F. bildades den 20/5 1923.
- att Initiativtagare var Sture Löfqvist och Nils Lindkvist.
- att Föreningens förste ordförande var Kjell Olsson.
- att Sture Löfqvist varit med i styrelsen alltsedan starten, först som sekreterare sedan kassör och nu ordförande.
- att Den första fotbollmatchen spelades mot Wegeholms I. F. och vanns med 3—0.
- att A-laget spelade med 12 man i match mot Svedbergs G. o. I. F. år 1923, det upptäcktes efter en kvart.
- att Den första seriematchen spelades 1931 mot Hjärnarps G. o. I. F. och vanns med 5—1.
- att föreningen startade med allmän idrott 1933.
- att Gösta Hedström innehade det första klubbrekordet i stavhopp med 178 cm.
- att Sture Löfqvist i löpning 800 meter den 4 aug. 1933 slog nytt klubbrekord med 2 min. 12 sek. vilket står sig än i dag.
- att Föreningen åren 1932—36 anordnade flera stora gångtävlingar.
- att år 1934 sammanslogs föreningen med Gymnastikföreningen och fick namnet Strövelstorps Gymnastik- & Idrottsförening.
- att samma år ingick föreningen som medlem i Riksidrottsförbundet.
- att den nya idrottsplatsen inköpes år 1934 och invigdes för fotbollspel den 21/7 1935.
- att föreningen 1935 sökte och fick anslag av tipsmedel med 1.000 kr. för uppförande av en omklädnadspaviljong.
- att A-laget söndagen den 10 maj 1936 förlorade mot Vikens I. K. i en seriematch med 16—0.
- att föreningen startade i Skåneserien Div. III 1941.
- att fyra bröder Hammarlund spelat samtidigt i föreningens A-lag.
- att föreningen spelat i Skånetvåan åren 1943—44 och 46—47.
- att Werner Lindqvist spelat i Höganäs I. F. K:s A-lag som v. y. i många matcher.
- att Albin Dahl år 1945 verkat som fotbollstränare för S. G. o. I. F:s fotbollsspelare.
- att föreningen för första gången den 11 augusti 1945 gästades av ett utländskt lag då Helsingörs I. F. spelade här och förlorade med 3—2.
- att Sune Hammarlund spelade med H. I. F. i fyra allsvenska matcher.
- att föreningen har egen bastuanläggning på idrottsplatsen vilken även är öppen för allmänheten.
- att Starby I. F. blev slagna i "Kulla Bjäre-Cupen" i Strövelstorp med 13—0 varvid de elva första målen gjordes av Sune Hammarlund.
- att största vinsten blev mot Woxtorp B. o. I. S. 1946 den lyder på 17—2.
- att det är varje medlems plikt att betala stadgeenlig årsavgift till sin förening.

INGELVOLD 1948
BERGMANS BOSTATSCHEP
4000